

□ Czas czytania: 5 min.

W Genazzano, małej wiosce w Lacjum, od ponad pięciu wieków czczona jest niezwykła ikona maryjna: Matka Boża Dobrej Rady. Obraz, który w cudowny sposób przybył z Albanii w 1467 roku, jest przechowywany przez ojców augustianów i stał się powszechnym symbolem towarzyszenia i rozeznania, tak bardzo, że jest wzywany w Litanii Loretańskiej. Święci, papieże i miliony wiernych znaleźli w niej pocieszenie i światło w trudnych wyborach.

Również papież Leon XIV, podczas swojego pierwszego wyjazdu z Rzymu, chciał uklęknąć przed tą ikoną, przypominając, że „jak Matka nigdy nie opuszcza swoich dzieci, tak my nie możemy opuścić Jej”.

Podczas swojego pierwszego wyjazdu poza Rzym, w sobotę 10 maja 2025 roku, dwa dni po wyborze, papież Leon XIV wybrał zaskakujące miejsce: [Sanktuarium Matki Dobrej Rady w Genazzano](#).

Genazzano to średniowieczna wioska u podnóża gór Prenestyńskich, około 45 km od stolicy. Niegdyś lenno rodziny Colonna, w kościele wśród swoich wąskich uliczek kryje duchowy skarb, który przyciąga pielgrzymów z całego świata.

Papież udał się tam po południu, wspominając, ile razy, jako kapłan i kardynał, zatrzymywał się na modlitwie przed tym obrazem. „Obecność Matki Bożej – powiedział – jest wielkim darem dla mieszkańców Genazzano, ale także odpowiedzialnością: jak Matka nigdy nie opuszcza swoich dzieci, tak wy musicie pozostać wierni Matce”. Zaproszenie to dotyczy całego Kościoła.

Legenda, która przemierza Adriatyk

Aby zrozumieć historię tego obrazu, trzeba wrócić do XV wieku, do Albanii.

W tamtych czasach kraj ten bohatersko opierał się inwazji osmańskiej, dowodzony przez Jerzego Kastriotę Skanderbega (1405-1468), słynnego obrońcę chrześcijaństwa. Skanderbeg był oddany starożytnej ikonie maryjnej czczonej w Szkodrze, mieście na północy kraju. Z jej pomocą, jak głosi tradycja, wielokrotnie udawało mu się odpierać znacznie liczniejsze armie.

Po jego śmierci w 1468 roku Szkodra wpadła w ręce Turków. Krótco wcześniej jednak wydarzyło się coś tajemniczego. Dwóch wiernych, Giorgio i De Sclavis, śniło o Matce Bożej, która zapowiadała, że chce opuścić miasto, zanim wiara zostanie tam stłumiona.

Według legendy, gdy obaj modlili się przed ikoną, obraz oderwał się od ściany, otoczony białą chmurą, i uniósł się w niebo, kierując się w stronę morza. Obaj mężczyźni podążyli za nim, wspierani – jak się opowiada – przez anielskie ręce, aż

dotarli na drugi brzeg Adriatyku.

W Genazzano mieszkała tymczasem Petruccia de' Nocera, pobożna kobieta należąca do Trzeciego Zakonu Augustiańskiego. Maryja ukazała się jej, prosząc o odrestaurowanie małego kościółka poświęconego właśnie „Maty Bożej Dobrej Rady”. Mimo niewielkich środków, Petruccia rozpoczęła prace z niezachwianą wiarą. 25 kwietnia 1467 roku, w święto św. Marka, o zachodzie słońca, ludność zgromadziła się na ulicach. Nagle dzwony kościoła, wciąż w budowie, zaczęły dzwonić same. Wszyscy pobiegli i zobaczyli małą białą chmurkę schodzącą z nieba i osiadającą na niedokończonej ścianie. Nad nią pojawiła się ikona Matki Bożej z Dzieciątkiem: ta sama, czczona w Szkodrze. Niedługo potem przybyli również dwaj albańscy żołnierze, którzy opowiedzieli, że podążali za obrazem aż tam. Od tego dnia Genazzano stało się celem pielgrzymek i miejscem cudów, udokumentowanych przez ówczesnych notariuszy, potwierdzonych przez wysłanników papieża Pawła II; te zostały następnie przepisane do specjalnego rejestru (tzw. Kodeks Bombacino). Między 27 kwietnia a 14 sierpnia 1467 roku odnotowano 161 cudów.

Delikatny i tajemniczy obraz

Fresk, widoczny do dziś w lewej bocznej kaplicy sanktuarium, jest mały: 31 cm na 42,5 cm. Jest namalowany na bardzo cienkiej warstwie tynku, tak kruchej, że wydaje się niemożliwe, aby mógł przetrwać taką podróż.

Pielgrzymów uderza pewien szczegół: ikona nie przylega całkowicie do ściany, ale pozostaje zawieszona na odległość palca, bez widocznego wsparcia; nie opiera się na solidnym podłożu, ale jest jakby cudownie oparta na cienkiej, bardzo lekkiej i kruchej ramie stiukowej, która sama nie mogłaby utrzymać ciężaru fresku.

Tajemnica, która od wieków pozostawia bez słów tych, którzy ją kontemplują.

Po cudzie kaplica została rozbudowana i przekształcona w obecne Sanktuarium Matki Dobrej Rady, powierzone augustianom. Nabożeństwo szybko się rozprzestrzeniło, także wśród Albańczyków uciekających z ojczyzny. W 1682 roku papież Innocenty XI ogłosił Matkę Bożą Dobrej Rady patronką Genazzano, a w 1753 roku Benedykt XIV oficjalnie włączył wezwanie *Mater Boni Consilii, ora pro nobis* do Litanii Loretańskiej.

Tytuł „Matka Dobrej Rady” ma korzenie biblijne: Maryja jest kobietą, która strzeże Słowa, jest siedzibą Mądrości, przewodniczką do woli Bożej. W średniowieczu „dobra rada” była uważana za istotną cnotę do rządzenia i życia w pokoju. Wzywanie Maryi oznaczało prośbę nie tylko o ochronę, ale także o światło do rozeznania w codziennych decyzjach.

Także dzisiaj, w świecie pełnym niepewności, Matka Boża Dobrej Rady jest wzywana przez tych, którzy szukają wskazówek: młodych ludzi szukających powołania, rodziny w trudnościach, narody w drodze do pokoju.

Papieże i święci czczący Matkę Bożą Dobrej Rady

Wielu papieży miało szczególny związek z Genazzano. Święty Pius V, papież Różańca, zawierzył się jej. Leon XIII napisał modlitwę na jej cześć i chciał, aby była wzywana w Litanii. Jan XXIII odwiedził sanktuarium, Jan Paweł II często cytował ją jako doradczynię w chwilach kryzysu.

Święty Jan Bosko chciał udać się na modlitwę u stóp Matki Bożej Dobrej Rady. Kiedy przybył do Rzymu podczas swojej pierwszej podróży w 1858 roku, poszedł odprawić Mszę Świętą, błagając o macierzyńską pomoc dla powstającego Zgromadzenia Salezjańskiego.

K Lemoyne opowiada: „Ojciec Święty tymczasem wyraził życzenie, aby ks. Bosko uczestniczył w Watykanie w pobożnym i wspianym spektaklu wszystkich celebracji Wielkiego Tygodnia. Następnie zlecił Mons. Borromeo, aby zaprosił go w jego imieniu i zapewnił mu miejsce, z którego mógłby swobodnie oglądać święte obrzędy. Monsignor szukał go wszędzie; ale posłaniec przez cały dzień nie mógł go spotkać, ponieważ znajdował się w Genazzano” (MB V,899).

Wśród innych świętych oddanych Matce Bożej Dobrej Rady znajdujemy również św. Alfonsa Liguoriego i św. Pawła od Krzyża, św. Gaspara del Bufalo, św. Alojzego Orione, św. Teresę z Kalkuty. W XX wieku również brazylijski myśliciel Plinio Corrêa de Oliveira opowiedział, że otrzymał od niej łaskę wewnętrznej pewności co do swojej misji w Kościele.

Wielu wiernych donosi, że ikona, w niektórych momentach, wydaje się zmieniać wyraz lub odcień, jakby rozmawiała z tym, kto na nią patrzy. Znak jej żywej i macierzyńskiej bliskości, który czyni sanktuarium schronieniem dla tych, którzy

szukają pocieszenia, siły lub słowa światła.

Święto „Przybycia”

Co roku 25 kwietnia Genazzano zapełnia się pielgrzymami na święto „Przybycia”, które upamiętnia dzień cudu. Procesje, uroczystości i chwile braterstwa łączą wiarę i tradycję ludową w małym „Loreto” Lacjum.

Papież Leon XIV, już jako kardynał, wielokrotnie odprawiał Mszę Świętą z tej okazji. Wracając tam teraz jako Papież, chciał podkreślić, że obecność Matki Bożej jest nie tylko darem dla Genazzano, ale przesłaniem dla całego Kościoła.

Historia Matki Bożej Dobrej Rady z Genazzano łączy legendę i dokumenty, cuda i nabożeństwo, wiarę ludową i uznanie Kościoła. Jest to historia obrazu, który przybył z daleka, aby powiedzieć, że Maryja jest zawsze blisko, zwłaszcza w najtrudniejszych chwilach.

Jej rada jest prosta i decydująca: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie mój Syn” (J 2,5).

A Kościół, od Genazzano po cały świat, nadal modli się z ufnością:

„Matko Dobrej Rady, módl się za nami!”.